

ПО ЗАПОВЕД НА ЩУКАТА

Превод от руски: Стоянка Мозгова, 1984

chitanka.info

Имало едно време един дядо. Той имал трима сина: двамата били умни, а третият бил глупакът Емеля.

Другите братя работели, а Емеля цял ден лежал върху печката и нищо не искал да знае.

Един път братята заминали на пазар, а жените им, снахите, започнали да му подвикват:

— Отиди, Емеля, за вода.

А той им отвърща от печката:

— Не ми се ходи...

— Отиди, Емеля, че братята ти ще се върнат от пазар и няма да ти донесат армагани.

— Ех, добре де.

Слязъл Емеля от печката, обул се, облякъл се, взел ведрата за вода и брадвата и тръгнал към реката.

Направил дупка в леда, загребал вода с ведрата, поставил ги на леда, а сам започнал да гледа в дупката. И видял там Емеля една щука. Улучил сгоден момент и хванал с ръце щуката.

— Ех, каква рибена чорба ще стане!

Изведнъж щуката проговорила с човешки глас:

— Емеля, пусни ме във водата, ще ти потриявам.

А Емеля започнал да се смее:

— За какво може да ми потрияваш?... Не, ще те занеса в къщи, ще кажа на снахите чорба да сварят. Вкусна чорба ще стане.

Щуката пак се примолила:

— Емеля, Емеля, пусни ме във водата, ще направя за тебе всичко, каквото пожелаеш.

— Добре, само че покажи преди това, че няма да ме излъжеш, ако те пусна.

Щуката го попитала:

— Емеля, Емеля, кажи — какво искаш сега?

— Искам ведрата сами да тръгнат за в къщи и водата да не се разплиска...

Щуката му казала:

— Запомни ми думите: когато поискаш нещо, кажи само:

„По заповед на щуката

да стане в минутата!“

Емеля изрекъл:

*— По заповед на щуката
да стане в минутата!
Тръгвайте, ведра, сами за в къщи...*

Едва изрекъл това, и ведрата сами тръгнали по баира. Емеля пуснал щуката в дупката, а сам тръгнал след ведрата.

Вървят ведрата през селото, народът се чуди, а Емеля върви отзад и се подсмива... Влезли ведрата в къщата и сами се качили на пейката, а Емеля се качил на печката.

Много ли, малко ли време се минало — снахите му рекли:

— Емеля, какво пак лежиш? Да беше отишъл дърва да насечеш.

— Не ми се ходи...

— Ако не насечеш дърва, братята ти ще се върнат от пазар и няма да ти донесат армагани.

Но на Емеля не му се слизало от печката. Спомнил си той за щуката и тихичко си рекъл:

*— По заповед на щуката
да стане в минутата!
Иди, брадво, насечи дърва, а дървата нека сами в
къщи да влязат и в печката да се пъхнат...*

Брадвата изскочила изпод пейката и започнала да цепи дърва на двора, а цепениците сами влизали в къщи и се пъхали в печката.

Минало се що се минало и снахите пак рекли:

— Емеля, дървата се свършиха. Отиди в гората, насечи!

А той се протяга върху печката:

— А вие за какво сте?

— Как така ние за какво сме?... Да не е наша работа да ходим в гората за дърва?

— Не ми се ходи...

— Няма да получиш армагани.

Нямало какво да се прави. Слязъл Емеля от печката, обул се, облякъл се. Взел едно въже и брадвата, излязъл навън и се качил в шейната:

— Булки, я отваряйте портата!

А снахите му се присмели:

— Ти, глупчо, що се качи в шейната без да впрегнеш коня?

— Не ми трябва кон.

Снахите му отворили портата, а Емеля рекъл тихичко:

*— По заповед на щуката
да стане в минутата!
Тръгни, шейна, към гората...*

Шейната сама изскочила през портата и препуснала толкова силно, че и с кон не биха я стигнали.

А за да се влезе в гората, трябвало да се премине през града. Тук Емеля доста хора посмачкал и понатъртил. Народът закрещял: „Дръжте го! Хванете го!“ А той препуска ли, препуска с шейната. Пристигнал в гората:

*— По заповед на щуката
да стане в минутата!
Брадво, насечи по-сухи дърва, а вие, дърва, сами се
изсипвайте в шейната и се завързвайте с въжето...*

Брадвата започнала да сече и цепи сухите дърва, а цепениците сами се засипвали в шейната и се завързвали с въжето. След това Емеля заповядал на брадвата да му отсече една дебела тояга, която едва да се вдига. Качил се в шейната:

— По заповед на щуката
да стане в минутата!
Потегляй, шейна, за в къщи...

Шейната потеглила към къщи. Пак преминал Емеля през оня град, където преди това посмачкал и натъртил толкова народ, а там вече го чакали. Хванали Емеля, задърпали го, започнали да го навикват и да го бият.

Видял той, че работата става дебела, и полекичка рекъл:

— По заповед на щуката
да стане в минутата!
Я, тояго, дай им да разберат...

Тоягата изскочила, че като почнала да ги налага. Народът хукнал да бяга, а Емеля се върнал в къщи и се качил на печката.

Минало що се минало — чул царят за лудориите на Емеля и изпратил един офицер да го намери и да го доведе в двореца.

Пристигнал офицерът в това село, влязъл в тази къща, където живеел Емеля, и попитал:

— Ти ли си глупакът Емеля?

А той му отвърнал от печката:

— А на тебе какво ти влиза в работата?

— Обличай се по-бързо, ще те водят при царя.

— Не ми се ходи...

Офицерът се ядосал и му ударил една плесница.

А Емеля тихичко промълвил:

— По заповед на щуката
да стане в минутата!
Тояжке, я го поочукай малко...

Тоягата изскочила, че като започнала да налага офицера, оня едва успял да избяга.

Царят се учудил, че офицерът му не могъл да се справи с Емеля, и изпратил при него най-важния си велможа:

— Да ми доведеш в двореца глупака Емеля, че иначе ще ти отсека главата.

Най-важният велможа закупил стафиди, сушени сливи, курабийки и пристигнал в селото, влязъл в къщата и започнал да пита снахите какво обича Емеля.

— Нашият Емеля обича, когато ласкаво го помолят и ален кафтан му обещаат — тогава той ще направи всичко, за каквото го помолят.

Най-важният велможа дал на Емеля стафиди, сушени сливи, курабийки и му казал:

— Емеля, Емеля, какво си легнал на тази печка? Я да отидем при царя.

— На мене и тук ми е топло...

— Емеля, Емеля, при царя добре ще те нахранят и ще те напоят, хайде, моля ти се, да отидем при него.

— Не ми се ходи...

— Емеля, Емеля, царят ще ти подари ален кафтан, шапка и ботуши.

Емеля доста се замислил:

— Е, хайде добре, ти върви напред, а аз след тебе идвам.

Тръгнал си велможата, а Емеля си полежал още малко и рекъл:

— *По заповед на щуката
да стане в минутата!
Я, печко, тръгвай при царя...*

Ъглите на къщата запукали, покривът се разклатил, стената изскочила и печката сама тръгнала по улицата, по пътя, направо при царя.

Царят погледнал през прозореца и се зачудил:

— Това пък що за чудо е?

Най-важният велможа му отговорил:

— Ами Емеля е тръгнал при тебе с печката си.

Излязъл царят на стълбите:

— Емеля, нещо много се оплакват от тебе! Много народ си изпомачкал.

— Че кой ги кара да се пъхат под шейната?

През това време от прозореца го видяла царската дъщеря Маря. Емеля я зърнал край прозореца и промълвил:

*— По заповед на щуката
да стане в минутата!
Нека царската дъщеря да ме обикне...*

И добавил:

— Тръгвай, печко, за в къщи...

Печката се обърнала и тръгнала за в къщи, влязла в къщата и си застанала на предишното място. И пак Емеля се заизтягал.

А в царския дворец — викове и сълзи. Маря, царската дъщеря, тъгува за Емеля, не може да живее без него, моли баща си да я омъжи за Емеля. Натъжил се царят, огорчил се и рекъл пак на най-важния велможа:

— Иди и ми доведи Емеля жив или мъртъв, че иначе ще ти отсека главата.

Накупил най-важният велможа разни сладки вина и гощавки, пристигнал в селото, влязъл в къщата и започнал да черпи Емеля.

Емеля се напил, наял се, главата му се замаяла и той легнал да спи. А велможата го качил в талигата и го подкарал при царя.

Царят веднага заповядал да донесат една голяма бъчва с железни обръчи. Вкарали в нея Емеля и Маря, царската дъщеря, насмолили бъчвата и я хвърлили в морето.

Много ли, малко ли време минало — събудил се Емеля и видял, че е тъмно и тясно.

— Къде съм попаднал?

А някой му отговаря:

— Мъчно и тежко ми е, Емеля! В бъчва ни насмолиха и ни хвърлиха в синьото море.

— А ти коя си?

— Аз съм Маря, царската дъщеря.
Емеля рекъл:

— *По заповед на щуката
да стане в минутата!*
*Буйни ветрове, изкарайте бъчвата на сухия бряг,
върху жълтия пясък...*

Духнали буйните ветрове, морето се развълнувало: изхвърлило бъчвата на сухия бряг, върху жълтия пясък. Емеля и Маря, царската дъщеря, излезли от нея.

— Емеля, а къде ще живеем? Построй поне някаква къщичка.

— Не ми се строи...

Тогава тя започнала още по-силно да го моли и той казал:

— *По заповед на щуката
да стане в минутата!*
Построй се, каменен дворец със златен покрив...

Само като изрекъл това, появил се каменен дворец със златен покрив. Около него — зелена градина, в която цъфтят цветя и пеят птици. Маря, царската дъщеря, и Емеля влезли в двореца и седнали край прозореца.

— Емеля, а не можеш ли да се превърнеш в красавец?

Емеля не му мислил дълго:

— *По заповед на щуката
да стане в минутата!*
Да стана юначен момък — от красив по-красив...

И Емеля станал такъв, че с думи не можеш да го опишеш.

През това време царят излязъл на лов и видял, че се издига дворец, от който по-рано и помен нямало.

— Какъв е този невежа, дето е построил дворец в моите земи без мое разрешение?

И изпратил да разберат и разпитат кои са тези. Посланците дошли, застанали под прозореца и заразпитвали.

Емеля им отговорил:

— Извикайте царя да ми дойде на гости и аз сам ще му кажа.

Дошъл му царят на гости. Емеля го посрещнал, завел го в двореца, настанил го на масата. Започнали да пируват. Царят яде, пие и не престава да се чуди:

— Кой си ти, юначни момко?

— А спомняш ли си глупака Емеля, който беше дошъл при тебе с печката си, а ти заповяда да го затворят заедно с дъщеря ти в една насмолена бъчва и да го хвърлят в морето? Аз съм същият този Емеля. Ако искам, цялото ти царство ще подпаля и разоря.

Царят много се изплашил и започнал да се моли за прошка:

— Ожени се за дъщеря ми, Емеля, вземи царството ми, само не ме погубвай!

Тогава те устроили голямо пиршество. Емеля се оженил за Маря, царската дъщеря, и започнал да управлява царството.

Приказката свърши пак, който слуша, е юнак.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.